

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: V. A. P.,** zastoupen JUDr. Věrou Magulovou, advokátkou, se sídlem Vachova 5, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2002, č. j. OAM - 3281/VL - 16 - ZA - 03 - 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 36 Az 385/2003 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 16. 9. 2002, č. j. OAM - 3281/VL - 16 - ZA - 03 - 2002, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a dále bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že stěžovatel požádal o azyl v souvislosti s vymáháním finančních prostředků soukromými osobami, přitom nikdy nevyhledal pomoci státních orgánů své země. Tento důvod však není relevantním důvodem pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě opravný prostředek (o němž je nyní ve smyslu § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. rozhodováno jako

o žalobě), ve kterém namítal porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád).

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 4. 2004, č. j. 36 Az 385/2003 - 33, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud podrobně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele, které neshledal důvodnými.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal stěžovatel kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá vady řízení před správním orgánem, když uvádí, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, nedal mu možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, stěžovatel neměl možnost navrhnout doplnění dokazování. Správní orgán se tedy nezabýval projednáním jeho žádosti odpovědně a svědomitě. Podle názoru stěžovatele je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalovaný tak podle stěžovatele porušil v řízení o udělení azylu § 3, § 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu. Namítá tak důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že v České republice pobývá jeho družka a nezletilá dcera a je v zájmu rodiny, aby nežili odloučeně. Napadá tedy i nesprávnou aplikaci § 13 zákona o azylu a tím uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel též namítá nesprávnou aplikaci § 91 zákona o azylu a nezkoumané možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost se opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., resp. některé paragrafy správního řádu, ale nekonkretizuje vady řízení či vady v právním úsudku, jíž se soud podle stěžovatele dopustil. V případě uplatnění důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel pouze ocitoval příslušné ustanovení správního řádu, aniž by blíže konkretizoval, v čem správní orgán pochybil při zjišťování skutečného stavu věci. Za tohoto stavu věci nemohl Nejvyšší správní soud posuzovat, zda v průběhu správního řízení došlo k takovým vadám řízení, které má na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. b)

s. ř. s. Námitka stěžovatele, že se žalovaný blíže nezabýval překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, není důvodná, neboť z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že touto otázkou se žalovaný zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Jedinou dostatečně určitou námitkou kasační stížnosti, kterou se Nejvyšší správní soud mohl věcně zabývat, je tak námitka nesprávné aplikace § 13 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Pro aplikaci tohoto ustanovení je tedy třeba, aby rodinnému příslušníkovi stěžovatele byl v České republice udělen azyl. Za rodinného příslušníka se přitom dle § 13 odst. 2 považuje manžel azylanta, jeho svobodné dítě mladší 18 let, nebo rodič azylanta mladšího 18 let. Ze správního ani soudního spisu však taková skutečnost nikterak nevyplývá. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže stěžovateli neudělil azyl za účelem sloučení rodiny.

Námitka o neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu spadá do oblasti správního uvážení žalovaného. Přitom soudní přezkum správního uvážení je podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. omezen pouze na případy překročení stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití. Žádnou takovou skutečnost však stěžovatel netvrdí a proto ji Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i krajský soud postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu